

Kapitel 7

Om tidningshögen på gräsmattan och de två loken samt näsborreandningen och osorterade pizzamenyer

Pia-Carin och Mac satt vid frukostbordet och surade eftersom våren gjort ett bakslag. De hade unnat sig en sovmorgon vilket innebar en stunds korsordslösning för Macs del och bokläsning för Pia-Carin.

”Tre millimeter snö idag”. Mac mätade mellan tummen och pekfingeret.

”Oj det är rätt så mycket det!”, menade Pia-Carin.

”Tur att ingen norrlänning hör oss nu, då skulle de få vatten på sin kvarn”, skrattade Mac och tänkte på Maja som varit omgiven av snödrivor sju, åtta månader om året under sin uppväxt.

”Men det är fortfarande ljust. Igår så sent som till fem över fyra på eftermiddagen. Jag har en plan på att kolla hur länge ljuset står sig om dagarna men som vanligt kommer en ny tanke i vägen för den första”, la Pia-Carin till.

”Nu är det i alla fall becksvart två timmar senare, det gillar vi. Fast det innebär också en himla massa jobb”. Mac reste sig och tittade ut mot verkstaden.

”Min fjärde bok har listats hos bokhandlare runt om, både i Sverige och utomlands. Visste du det?”

”Det är ju fantastiskt min författargumma”, svarade Mac.

”Tänk vad du kan, det är ju jättekull! Och vad ska den femte heta då?”

”Ja, visst är det kul. Den ska nog heta ”Skrot och Korn” och jag har kommit halvvägs. Du finns med i en episod där, där av skrot”, skrattade Pia-Carin.

Mac tittade misstänksamt men anade vartåt det barkade.

”Och idag ska jag ta hjälp av Mini att lyfta över en kartong med böcker till Ruts gårdsbutik. Hon vill gärna ha mer

prylar där”.

Mac började svettas lite och såg plötsligt ut som om han blivit åksjuk. Han visste att det var hans förråd av toppmoderna antikviteter hon syftade på. Med allt större intensitet hade hon försökt driva sina idéer om rensning av källarförråden där hemma. Och Rut hade hejat på.

”Kul!”, svarade han och försökte hålla god min.

”Har du fått något betalt för böckerna då? Något arvode eller vad det heter?”

”Honorar heter det visst. Ett helt omöjligt ord att både uttala och komma ihåg. Det blir kanske en tia per bok men det tänkte jag efterskänka till UNHCR”.

”Smart tänkt”, svarade Mac och så nickade han bort mot tavlan i hallen som syntes från köket.

Motivet var *Grindslanten*, en kopia av August Malmströms kända målning, där ett antal barn slåss om en slant. Pengen hade strax innan slängts från en förbipasserande hästdroska som tack för att barnen öppnat grinden.

”Riktigt så där funkade det inte nu för tiden. Om målningen skulle ha gjorts idag, skulle en folierad SUV åka förbi, hissa ner rutan och fråga om barnen hade kortläsare, eller möjligtvis swish. Förresten skulle det inte finnas någon grind utan en kodad vägspärr med fjärrstyrning”.

”Men Mac, varför måste du alltid vara så bitter på teknik. Kan du inte komma över sånt och ta det hela lite mer med ro?”

”Pffft...”, lät det när han fnös fram ett svar så hårt att en oidentifierad flaga sköts ut genom näsan. De båda tittade på den när den landade.

De hörde fotsteg utanför och någon tog ett rejält tag om dörrhandtaget och klev in. Det var Mini.

”Hej! Har du matat djuren där borta nu och klappat på dina killingar?”

”Äh lägg av morsan, det vet väl både du och jag att det inte är mina men ja, jag har matat djuren. Idag var vi tvungna att

laga staketet borta vid tjuren, han hade haft en jobbig natt.”

”På grund av älg eller vad tror du?”, undrade Mac.

”Det börjar bli vår pappa, vad tror du själv?”

”Hm”, lät det från Mac.

”På tal om tjurig”, sa Pia-Carin och log lite.

”Jag har föreslagit pappa att rensa bland sina gamla klenoder för att ställa dem i Ruts och Twists gårdsbutik. Lite kuriosa så där. Kan du hjälpa honom att rensa av i källaren och bära över några kartonger?”

Pia-Carin såg i ögonvrån hur Mac satt och kippade efter luft men hon malde på.

”Om du först bär över mina böcker? Jag kan hänga med över till gården, jag behöver prata med Rut, så kan du väl hjälpa pappa sen?”

Mac satt fortfarande och såg ut som om någon tömt en halvsläckt engångsgrill innanför skjortan på honom. Han kunde inte sitta still utan uppvisade ett mycket nervöst beteende.

”Men hallå farsan. Du vet väl att Rut inte kommer att sälja dina saker, de kommer bara att bli exponerade. De försvinner ingenstans”.

”Ja ja ja, det får väl bli så då”, svarade han och tittade på Pia-Carin.

”Det är lika bra att vi kör på med en gång, inget att skjuta på. Snart börjar båtsäsongen och då har jag inte tid med några rensningar”.

”Om man städar förrådet ungefär vart tjugonde år, då är jag kring 95 år nästa gång och du ännu äldre”, svarade Pia-Carin som var glad över att ha Mini på sin sida.” Hon tystnade för att se Macs reaktion men han verkade mest ha retirerat så hon fortsatte:

”Så gamla som våra kroppar är redan idag, tippas jag på att någon nästa städning inte blir av. Men det är mest bara en prognos. Vi får se när den dagen kommer. Röj på du så plockar jag av frukosten här”.

Mini och Mac försvann och Pia-Carin gick raka vägen till norra kammaren och la sig i vilstolen där. Frukosten lät hon stå kvar eftersom hon fick ett oväntat behov av att vila sig. Alltid när hon la sig ner påminde det vilsamma läget henne om vikten av avkoppling och sinnesfrid. Andningstekniken hon anammat under vintern kallas ”4-7-8” och ger ett stöd på vägen: Andas ut genom munnen med ett susande ljud. Stäng sedan munnen och andas in samtidigt och räkna i tankarna till fyra. Håll andan och räkna till sju. Andas ut hela vägen genom munnen med ett susande ljud, och räkna samtidigt till åtta. Samtidigt som hon pysslade med detta låg hon och planerade tiden framöver och kände sig skön i hela kroppen.

Hon hoppades att våren skulle bli lång, slapp och skön. Fixa i trädgården, rensa lite ogräs och se över det exteriöra. Tankarna rumlade runt. Plötsligt kom hon att tänka på en lustig händelse många år tidigare. Fast egentligen var den inte lustig. Den var i själva verket allt annat än lustig, men när man tänkte på den i efterhand kunde man fnissa lite. Det var en eftermiddag mitt i sommaren när Pia-Carin stod på knäna bakom häckplantorna och rensade ogräs. Strå för strå, tistel för tistel och maskros för maskros. Det var ett ändlöst, långsamt och trist jobb egentligen men det blev sakta finare och finare. Det var då, när hon ställde sig upp för att räta ut ryggen som hon kände en stark känsla av att något var på tok. Har man bott på samma tomt nästan hela sitt liv, så kan man omgivningen utan och innan. Man behöver inte precis titta med fokus för att *känna* när något inte stämmer. Som om Karlavagnen skulle lämna himlavalvet, sånt märker man. Pia-Carin visste att något var på tomten som inte skulle vara där. Hon ställde om skärpedjupet på blicken från den skärpan som behövs för att hitta tistelrötter till att i stället kika lite längre bort. Det var då hon såg vad detta något var. Hon såg en äldre dam. I fin sommarklänning och en kofta, med strumpbyxor och

någon form av lägre klacksko. På deras tomt, alldeles stilla, en bit bort mot skogen. Varför hon stod som fastgjuten berodde på att hon var i färd med att ta sig upp på en liten bergsklack, vilket krävde sin koncentration. Snart började hon också krypa runt på alla fyra i sina fina kläder, i klänningen och strumpbyxorna.

Pia-Carin ropade hej och hallå åt henne samtidigt som hon gick närmare. Hon funderade över hur man på bästa och mest respektfulla sätt mötte en äldre dam som kröp runt i trädgården. Kvinnan måste ha känt sig hur dum som helst.

När Pia-Carin var framme hos damen hade hon precis kommit på fötter och borstade av sig som om ingenting hade hänt samtidigt som hon tittade på Pia-Carin. De hälsade på varandra och ganska snart visade det sig att kvinnan var rätt förvirrad. Alternativt kan hon ha blivit överansträngd av krypandet eller så hade hon känningar av värmeslag för särskilt normalt reagerade hon inte i kontakten med Pia-Carin.

Damen kunde inte förklara vart hon var på väg, inte heller var hon kom ifrån. Hon verkade helt borta och svamlade något om att hon skulle till sin man men det hela var för luddigt för att begripas. Pia-Carin tänkte att damen kanske hörde till äldreboendet ett par gator bort så hon gick in och ringde dit för att fråga. De saknade ingen där så då ringde Pia-Carin till polisen i hopp om att kunna koppla ihop damen med någon slags efterlysning. Även där gick hon bet. Polisen sa att de skulle komma över och hjälpa till.

Poliserna anlände och försökte prata den gamla damen till rätta för att ta reda på vem hon var. Det visade sig vara ungefär lika lätt som att få en vägbeskrivning på norra otillgänglighetspolen. Någon enkel beskrivning gick inte att få. Efter lite lock och pock hamnade damen i alla fall i polisbilen och det hela såg faktiskt lite sorgligt ut. Hon var så liten att hon nätt och jämnt nådde upp till fönstret där

bak. Pia-Carin hade ringt polisen senare för att få klarhet i vad de hade lyckats ta reda på och det visade sig att damen var rejält mycket på rymmen. Närmare bestämt åtta, nio kilometer hemifrån. Hur hon hade tagit sig fram var det ingen som kände till men man kunde alltid hoppas att det inte var på alla fyra hela vägen.

Det här var andra gången en polisbil kört upp på Macs och Pia-Carins infart. Gången dessförinnan var för att hämta en aggressiv katt som med bakdelen släpande efter sig hade hamnat under Macs bil. Den gången var det poliserna som stod på alla fyra.

”Kissekissekisse... kom då. Kssssksssskssss, kom nu då”.

”Vad gör du?”, hörde hon från dörröppningen. ”Har du jobbigt med andningen eller?” Det var Mini som stod där med en kartong framför sig.

”Ska vi gå över till Rut med den här nu eller?”

”Ja tack absolut”, svarade Pia-Carin. ”Jag höll på att andas lite bara”.

”Andas? Vet du... sånt kan jag göra utan att prata om det faktiskt”, svarade Mini. ”Det är väl en av de få saker som sköter sig per automatik om jag förstått det hela rätt”.

”Absolut, visst är det så. Men jag höll på att andas på ett litet speciellt sätt”.

”Finns det fler sätt än in och ut menar du?”, undrade Mini som såg lika förvirrad ut som Eratosthenes när han sedan jordens omkrets mätts, fått reda på att jorden inte var platt.

”Jag kör 6-7-8-metoden men just nu tränar jag på att andas in genom en näsborre i taget”.

”Men mamma, det måste finnas vettigare saker att göra i din ålder. Tänk på att tiden är begränsad. Andas som folk, Hänger du med mig nu?”

Pia-Carin älskade Mini för att han var så rak. Han skulle aldrig krångla till något med omskrivningar, väga på guldväg eller välja sina ord. Han sa vad han tänkte bara. Hon fortsatte att berätta om näsborreandningen.

”Genom att andas med en näsborre i taget balanserar man upp hjärnhalvorna. Det kallas växelvis andning och då täpper man för höger näsborre med höger hands tumme och andas igenom vänster näsborre”. Pia-Carin visade.

”Sedan lägger man lillfingret över vänster näsborre, lyfter tummen och andas genom höger näsborre. Det är en slags yoga”.

”Trams”, kontrade Mini. ”Jag kan säga att åttiofem procent av oss andas med en näsborre i taget. Vilken näsborre man andas genom varierar i cykler, och de flesta byter näsborre ungefär var tredje timme. Men kom nu, vad väntar vi på? Det går att gå och prata samtidigt”, sa han och sköt upp ytterdörren med ena foten.

Just precis det undrade Pia-Carin också. Vad väntade hon egentligen på?

De hittade Rut i gårdsbutiken. Hon hade musik igång på ganska hög volym så hon hörde först inte att Mini och Pia-Carin kom. Det var låten ”What” med Linnea Olsson som hördes visste Mini. Det var en låt som Rut hade fått fullkomligt dille på. Trots att musiken spelade högt, hördes det att dörren gnällde mer än lovligt. Mini ställde därför bara in bokkartongen och gick efter smörjmedel.

”Oj, hej!”, sa Rut och sänkte volymen.

”Halloj! Gudars var fint ni har fått här och nu kommer jag med påfyllning”.

”Menar du? Har ni grejer från Macs samling med er? Gick han med på att röja och plocka hit en del?”

”Njae, det satt hårt åt men han och Mini ska plocka lite idag och kommer över med det om en stund. Jag är här med mina böcker bara”.

”Det är väl inte så bara”, sa Rut och öppnade kartongen. I den låg tio böcker av varje titel plus en vepa med kort information om böckernas innehåll. Tanken var att fästa upp den på väggen bredvid bokhyllan.

”Så himla trevligt! Böcker är sånt bra inredningsmaterial, det

ger en hemtrevnadskänsla på något sätt. Ja, alltså inte som tidningspapper i väggspringorna precis, utan lite designsnyggt så där”.

”Mm”, sa Pia-Carin lite förstrött utan att verkligen förstå hur Rut menade. Hon la upp böckerna på bänken.

Rut strök med handen över den första boken och tittade på den infrusna tomten på bokens framsida.

”Det ser kallt ut att stå i ett isblock”, sa hon till Pia-Carin.

”Eller hur? Men det här var en händelse som utspelade sig i tomtens liv när han bodde med Pernilla och Tobbe. Jag förstår att han inte trivdes där”, svarade Pia-Carin. Så skulle han aldrig ha det hemma på Laduviks gård, eller hur?”

Rut funderade ett tag och så kom hon på att han visst fick det ännu värre. Ingen visste ju längre var han var.

”Jag saknar min tomte”, sa Rut till Pia-Carin samtidigt som hon tittade ner på omslaget.

”Han kommer tillrätta, var så säker”, svarade hon.

Mini kom tillbaka med smörjmedel till dörren. Han hade hittat någon bike oil som stått i hallen och med några oljeduschar på de båda gångjärnen blev dörren snäll som ett lamm.

”Mini, tack snälla”, sa Rut.

”Vet du vad jag hade för idé?” Hon fortsatte att prata utan att få något svar.

”I den där delen av rummet”... hon pekade lite förstrött med ena handen, ”i den där delen tänkte jag att vi kunde ha en tevehörna”.

”En tevehörna?” Mini tittade på henne med ett snett leende. Inte för att han inte tyckte att en teve skulle vara fel att ha på den platsen som Rut pekat ut, utan mer för att det var just en teve. Kanske också för att det var just Rut som föreslagit det. Alltså hade hon sagt kuddhörna, lekplats för besökande barn, tyst avdelning, kaffestation, pussel- och knåp-plats, konstverkstad eller ett ställe för högläsning hade han förstått. Men tevehörna?

”Ja, en tevehörna”, förtydligade Rut. Jag vill att det här ska vara ett rum för många ändamål. Twist har köpt en ny datorskärm, en stor rackare. Den kunde vi ha här och så kunde vi ta ut farmingspelet hit. Snart kanske de första små läxkompisarna kommer hit och de måste ha en morot i pausen”.

”En morot?”, undrade Mini. Nu var han säker på att Rut fått för mycket av nåt, oavsett vad. Ord som inte gick att begripa forsade ur henne och hon viftade med armarna samtidigt. Ibland skrattade hon och ställde fundersamma frågor. Hon påminde lite om en plåtleksak som Mini haft som liten som man skruvade upp i magen och som sen körde järnet på en enda uppskruvning.

”Ja, man kallar det för morot när man ger någon något att se fram emot. Du vet så där som man kan locka en åsna att öka takten om man håller ett spö som man hängt en morot på en bit framför den.

”Åsna?” undrade Mini, helt säker på att han aldrig hört något om åsnor på gården tidigare. Han funderade helt kort över om Twist kände till att Rut skulle skaffa åsnor. Han kände sig som ett frågetecken och för att slippa utsättas för fler knäppa ordsvador lämnade han gårdsbutiken och gick hem till Mac för att plocka grejer.

”Vad tog det åt honom?”, undrade Rut. Pia-Carin förklarade att det nog hade blivit lite för mycket metaforer där, något som han inte alls mäktade med.

I samma ögonblick kom Pernilla in genom dörren.

”Men hej, är ni här båda två!”, sa hon överraskat.

”Vad bra Pia-Carin, då behöver jag inte ringa om gymmet i morgon. Det är dags igen. Du är ju helt gymgrym. Helt enkelt bäst som gör det!”

”Ja det är verkligen kul med stationsträning”, svarade Pia-Carin.

Pernilla berättade att tränaren hade kommit fram och gett tummen upp när han berömde Pia-Carins framsteg. Alltså

inte till Pia-Carin direkt, utan till Pernilla. Det var kul, men jag vet inte... det blev en flashback. Samma känsla som när man hämtade Tor på dagis och fick beröm för att han suttit fint i samlingen eller ätit upp alla köttbullarna”. De skrattade åt liknelsen.

”Och jag har precis lärt mig lite nytt på gymmet”, fortsatte Pernilla. ”Man behöver varken ro eller cykla, lägga på vikter eller springa kilometervis på bandet om någon trodde det. I stället kan man bulka. Det är ungefär detsamma som att moffa i sig”.

”Perfekt för mig”, sa Rut.

”Då kan jag köpa ett gymkort, hänga med till gymmet och säga: hej, jag vill köpa ett årskort och lära mig bulka. Så himla bra!” Pernilla skrattade åt Rut.

”Förresten, jag har ett par elever som gärna vill börja plugga lite extra här från nästa vecka så jag skulle kolla om det funkar”, sa hon.

”Om Sigge har fullt upp i skolan, kan säkert Fia rycka in lite. Hon har inte jobb varje dag, långt därifrån.

”Jaha! Har hon kommit hem nu. Varför kom hon så hux flux och var bor hon?”

”Alltså hon tvärtröttnade på allt. Eller tröttnade gjorde hon verkligen inte, men hon blev så uppfylld av alla behov runt henne och kände sig så otillräcklig att hon själv blev sjuk. Hon har tydligen inte jobbat på två månader och insåg att det skulle ta tid att komma tillbaka så hon drog hem bara. Hon bor hos oss så länge men har en hyreslägenhet på gång i stan”.

Pernilla berättade vidare om Fias arbete på Röda Korset i Syrien nu senast. Efter år av krig är situationen för människorna där desperat. De skadas och dödas varje dag och massor av människor är fångslade eller försvunna. Miljoner människor befinner sig på flykt och matbristen är akut. Fia arbetade som volontär på platsen och bistod då med mat, vatten, sanitet, första hjälpen, sjukvård och

psykosocialt stöd. Många människor i akut behov och med allt våld runt omkring gjorde hjälpinsatserna komplicerade. Volontärerna riskerade sina egna liv och allt detta blev till slut för mycket.

”Herregud”, var allt Rut fick ur sig. ”Siri har också berättat mycket om hur de ensamkommande flyktingbarnen har det som kommer hit, om vad de flytt ifrån. Vilka duktiga tjejer vi har”. Pernilla höll med.

”Jösses, ja verkligen”, sa Pia-Carin som kom på att hon vid ett av sina tidigare biblioteksbesök, alltså innan hon fick sin dator då när hon jämt hängde på bibblan, hade pratat med bibliotekarien där. Hon hade berättat att det fanns ett pratasvenska-café i en lokal ovanför biblioteket dit flyktingar hänvisats för att träffa lokalbefolkning och prata svenska. Där fikade och spelade de bland annat spel tillsammans. Två unga grabbar var ofta där och gjorde sina läxor.

”Med tanke på att ni tänkte ha läxstuga här så kanske de kunde hänga med på ett hörn?”

”Bra idé. De gossarna fångar vi in. Vi försöker köra igång från och med nästa vecka”, svarade Rut och i samma stund kom Twist in genom dörren. Han hajade till när han märkte att dörren inte gnisslade längre och puttade den fram och tillbaka några gånger.

”Mini”, sa Rut som förstod vad han pysslade med.

”Wow! Här var det folk ska jag säga, men inga åsnor”, sa han och blinkade till Rut. Strax efter slank Mini in genom dörren och tittade sig förvånad omkring. Efter honom kom Mac med en stor kartong på sina armar.

”Oink, oink, här kommer packåsnan”, hann han säga innan alla skrattade så högljutt att det nästan lät hysteriskt. Ja, alla utom Mini då förstås, han drog inte ens på munnen. Och Mac, han förstod inte att han varit precis så rolig. Han tittade från den ena till den andra, som då skrattade ännu mer.

När de alla hämtat andan, plockade Mac upp det han hade i sin kartong. Det första han fiskade upp var ett Märklin

tågset. Det bestod av ett lok och fem vagnar plus några spårlängder. Alla jublade och en svag applåd hördes från Twist. Nästa föremål var Macs gamla Schucobil. En svart liten gangsterbil från trettioalet, i plåt och cirka tio centimeter lång. Nyckeln var med också. Nästa pryl som halades upp var en fantastiskt fin rakspegel med två lådor. Varje låda hade en porslinsknopp att dra i. Spegeln var från sent 1800-tal. Ytterligare ting från samma tidsera var en gammal brandspruta och ett trådrulleställ. På den senare satt fem trådrullar med sköra trådändar upprullade.

Med extra stor försiktighet lyfte Mini upp en Leica-kamera ur kartongen. Alla tittade med längtansfulla ögon precis så där som barn gör när tomten står och halar upp paket ur sin säck. Så här dags i kartonghalningen hördes ett susande ljud i församlingen. Pia-Carin var den som mest av alla stod och såg förundrad ut. Detta eftersom hon inte alls känt till att Mac hade haft några av dessa föremål hemma. Det hon hade önskat genom rensningen bland tingen hemma, var att bli av med prylar som exempelvis den gamla bakelittelefonen och Eclisselampan. Eller kanske Pyrexskålen, visselpannan och Tandbergbandsspelaren med tillhörande rullband.

Ur tidningspapperen lyfte Mac snart upp ännu fler nyheter. En bålskål som designats av någon som han kallade Schreckengost. Han såg nöjd ut när han höll upp den. Ingen av de andra fattade någonting. Sist men inte minst plockade han upp en matberedare i metall som han daterade till året 1918. Han log lite när han sa det men informerade herrskapet sedan om att detta var samma år som Paris besköts med artilleripjäsen Tjocka Bertha. Ett nytt sus hördes i församlingen, kanske aningen mera osäkert bara. ”Som kronan på verket, när vi nu ändå pratar beskjutning”, sa han, så har jag den här. En Blunderbuss, sannolikt från andra hälften av 1700-talet. Kan laddas med upp till tio blykulor men det går bra med vilket metallsprot som helst

egentligen”.

Församlingen stod nu och tittade på det Mac hade lagt på bordet. Det liknade inget mindre än ett riktigt hagelgevär och Twist spärrade upp ögonen som om ett fat med gräddbullar lagts där.

”Vapnen användes av engelska ostindiska kompaniet på handelsfartyg och slavskepp”, sa Mac sedan och lyfte upp Blunderbussen mot väggen samtidigt som han förklarade att den gjorde sig bäst på väggen. Där skulle den sitta. Ingen utom Twist sa något och han höll givetvis med.

”Och detta är bara början”, sa Mac sedan.

”Jag har fler saker där hemma”. Det var information som vid det här laget inte förvånade någon av dem.

”Vad sägs om en kaffeservis designad av Clarice Cliff till exempel? Ni vet en sån där prålig rackare. Det finns en Hoffmannskål och en... visserligen tom men ändå, en Zenobia parfymflaska. Den är fin.”

”Men Mac”, var det enda Pia-Carin fick ur sig.

”En beige hårtork på stativ, en Kewpie-docka, en Libertyklocka och en Hoover dammsugare från 1920. Jag tror jag har lite hattar och skor också, något plommonstop och ett par T-balkskor någonstans.”

”Bring it on”, sa Rut och applåderade.

”Du är för gullig som delar med dig. Allt detta tjänar två syften. För det första kommer föremålen till sin rätt här som dekoration i gårdsbutiken och för det andra kan skolungdomar som kommer hit ”forska” och ta reda på så mycket som möjligt om dem. Årtal, ursprungsland, vad som hände i världen vid den aktuella tiden, vad som hände i Sverige och så vidare.”

”Tre”, hörde de från Mini.

”Det tjänar tre syften”, sa han. ”Vi blir av med skiten på hemmaplan.”

”Förlåt”, sa Pia-Carin och harklade sig. ”AEG-fläkten då, kan du inte slänga med den också”, sa hon och lät som Leif

Loket Ohlsson när han generöst la på lite extra för dem som redan vunnit Volvon, en resa till Fjärran Östern, kattmat för ett helt år och bensin för fyrtiotusen.

”Eller?”

”Jo det kan jag säkert om Rut och Twist så tycker. Jag har en fantastisk pryl till kom jag på nu. En Rolodexsnurra. Ni vet en sådan där makapär med kullagerförsedd mekanik som snurrar kort, som ett kartotek. Jag sticker hem på en gång”, sa Mac och försvann ut genom dörren.

Pernilla och Pia-Carin hade börjat ställa upp alla prylar på hyllorna som fanns i rummet och det började nu se riktigt trevligt ut. Verkligen som ett litet museum.

Rut gjorde under tiden ett nytt försök att förklara vad hon hade för tankar med teven i hörnet. På dagtid då gårdsbutiken var öppen, kunde det rulla bilder på gårdens djur och aktiviteter där. När skolbarnen var på plats kunde de ha genomgångar på skärmen med hjälp av Youtube. I exempelvis matten. Det kunde rulla musikvideos och de hade en inspelad eld som kunde stå och småknäppa där i hörnet på vintertid. Man kunde också få prova på att spela Farming Simulator. Vad hon hade för tankar med den där sista idén sa hon inte högt men den hade hon delgivit Twist vid ett tidigare tillfälle. Tanken var att kunna få ut Mini till gårdsbutiken vid de tillfällen de höll läxstuga där. Han behövde bli återställd, liksom omprogrammerad gällande skolsituationer. Hans egna erfarenheter var hemska och alltför många dåliga minnen fyllde honom från den egna skolgången. Skola kunde vara trevligt också, och vad skulle inte kunna stötta den tanken bättre än att fösa ihop det Mini älskade, tillsammans med det han fruktade mest av allt? De andra tyckte det hela lät briljant även om just det där med den knäppande brasan kändes lite obegripligt men Twist lovade hur som helst att hjälpa till. Det skulle bli en mycket bra multiavdelning där i hörnet lovade han. Snart skulle allt vara klart inför kommande vecka då de första

ungdomarna kanske skulle kliva över tröskeln.

”Börjar vi inte bli lite hungriga?”, sa Twist samtidigt som det än en gång var någon som tog i dörrhandtaget. Denna gång var det Tobbe och strax efter kom Mac tillbaka med de prylar han sist hade nämnt. Mac presenterade sina föremål, svarade på frågor och lät grejerna gå runt innan de hamnade på varsin plats i hyllorna. Nu var samlingen fullkomligt komplett. Både beträffande grejer, antalet människor och mängden betraktare i gårdsbutiken.

Det hade blivit eftermiddag och de alla bestämde sig för att ta en sväng till pizzerian, Greken även kallad. Rut var så nöjd över hur allting hade utvecklats, att det enda som nu behövdes var att få rull på hela taffeln. Hon gick och hämtade Sigge och så fort de fördelat sig i bilarna åkte de iväg.

Att beställa pizza tar alltid evinnerlig tid eftersom det är så svårt att välja. Något som pizzabagare har gemensamt är deras oförmåga att göra pizzamenyerna strukturerade. Pernilla tyckte att alla pizzor med tonfisk kunde stå ihop, alla med salami och de med kyckling för sig och så vidare. I olika avdelningar liksom. Då kunde hon smidigt och enkelt välja bort hela avdelningen från menyn. Hon hittade nämligen aldrig i den, hon kunde inte se skogen för alla träden och det tog en evinnerlig tid att välja. Det hela slutade ofta med att deras gulliga pizzabagare gav tips bland något av det de brukade äta. Hans minne gick nämligen inte av för hackor. Men denna dag gick det raketfort att beställa och pizzabagaren behövde inte hjälpa till. Pang tjong bara så var det klart.

Efter ett par minuter sträckte han ändå lite på halsen och ropade ut till Pernilla:

”Äter du verkligen salami? Det är ju det i den här pizzan, tänkte du ville veta det”. Och det gjorde hon ju helst inte

så... som sagt, han har minne och koll deras pizzakille.
Räddade läget alla dar.

När de mätta och nöjda hade sagt hejdå till de andra, rullade Pernilla, Tobbe och Sigge hemåt. Mini åkte med Pia-Carin och Mac eftersom Twist intygat och försäkrat att han och Rut kunde ta kvällsrundan själva med djuren.

Det hade börjat bli ganska mörkt ute men när de närmade sig gården igen såg Sigge att det låg något på gräsmattan.

Något som såg ut som sopor av något slag.

”Stanna!”, ropade Sigge. ”Jag går ut och tar rätt på det där. Håll Sverige Rent har väl inte försvunnit under mina år i Kanada va?”

”Aha”, sa han sedan. ”Det ser ut att mest vara tidningspapper. En sån där gratistidning. Jag har märkt att folk slänger såna omkring sig så fort de läst klart. Fast här på gräsmattan behöver den väl inte ligga?”

Han hoppade ut för att plocka upp högen med papper men kände på tyngden att det var mer än bara papper. Något slags innehåll var det allt. Inte bara ord och bilder.